

Vasadi Péter

Jelen idő

Mind több a félre-
értés. Könyörgő
tekintetek, késő
remény, vizslató
riadtság, ahogy le-
tapogatja arcomat:
értem-e, hogy ő nem
érti, csak úgy tesz,
mintha értené?
Meztelen bújócska
megingó két szerelmes
fájdalmas arca közt,
inas és hústalan karok
szögben záródó ölelése,
simogatás a hátadon,
hol már csak foltos
bőr gyűrődik, mint
túl finom és elhasznált
selyem, mit nincs kéz,
mely kisimítana, ritkuló
haj, kopaszodó foltok
a fejtetőn, hiány a

testben; a megsárgult szellem mily
szemérmetlenül apad,
akár szikrázó jéglabda
kora tavaszi fényre ki-
gurítva, csak a barna
szem aranykarikája
világít, mint Nap a
higgadt kétségbeesés
lapálya fölött. Biztatlak
kiáltva: fonjuk tovább,
ne hallgass senkire,
fonjuk tovább
e mindhalálíg kígyózó
s megtántorodó létezés;
kettőnk közül az egyik
a négyágú Mindenségre,
amely ferdén a földbe
ütve áll, finom ujjjaival
ágról ágra, szorosán,
könnyek közt rácsavarja.
Meghalni szabad.
De halálos bűn kihűlni.

Siker

Ez a Gakko? Az.
Címlapon vagyok?
Ott vagy... Meddig?
Nekem egy percig.
...Mért csak addig?
Továbblapozok.
...Más is? Gyanítom.
...Kicsit még nézhetnél.
Minek?... Csak úgy.
Elunom hamarabb.
...Nem vagyok szép?
De. És butus is.
...Miből gondolod?
Behúztak a csőbe.
...Nem is húztak beee.
Ha címlapon vagy,
akkor már ki is
csúszttak a csőből.
...S leesek? Le. Hova?
Vissza a nyüzsgésbe,
ahonnan kihalásztak.
...Nem leszek címlapon
többé?... Nem. Ötvenöt
szép áll sorban utánad.
...Ők is? Ők is.
Mi lesz azután?
A semmi... Tényleg
ága van annak?
Van, de csupasz.
Senki sem ül rajta.
S nincs kire nézzen
a csillagok
nesztelen csapata.